

XXXIII. MILOVAT SE NAVZÁJEM**Písmo svaté:**

Nové přikázání vám dávám, abyste se navzájem milovali, jako já jsem miloval vás, i vy se milujte navzájem. (Jan 13,34)

Katechismus:

Ježíš učinil z lásky nové přikázání. Protože miloval své „až do krajností“ (Jan 13,1), projevuje lásku, kterou dostává od Otce. Když se učedníci navzájem milují, napodobují Ježíšovu lásku, kterou od něho dostávají. Proto Ježíš říká: „Jako Otec miloval mne, tak já jsem miloval vás. Zůstaňte v mé lásce“ (Jan 15,9). A ještě: „To je mé přikázání! Milujte se navzájem, jak jsem já miloval vás“ (Jan 15,12). (čl. 1823 KKC).

Text k prohloubení meditace:

Ježíšovým přikázáním je, abychom se navzájem milovali, jak nás miloval on. Ježíš řekl, ať milujeme jedni druhé. Neřekl, ať milujeme jenom snoubenku, chlapce, profesora, kněze či přátele, se kterými jdeme možná na výlet. Ne. *„Milujte se navzájem.“* Jestliže Ježíšova láska není všeobecná, není pravá, ale falešná, protože když chceš být skutečným Ježíšovým přítelem, musíš zachovávat jeho přikázání. A tím přikázáním je: *„Milujte jedni druhé“*, čili milujte se navzájem.

Ježíš dává také míru vzájemné lásky: *„jako jsem já miloval vás“*. Proto abychom se navzájem milovali, potřebujeme trpělivost, potřebujeme přijímat bližního takového, jaký je, s přednostmi i chybami, které má, ve snaze pomoci v růstu jeho ctností a „závodit“ s bližním, bez vyjevování a tím méně pomlouvání či kritizování chyb, které bližní zcela jistě má. Milovat bližního znamená, že se musím snažit konat neustále dobro, přijímat protivenství, která od bližního přicházejí, a odpovídat na protivenství či snad nepřátelství z jeho strany dobrem. Takto se miluje bližní. Není možné, abychom se v rodině, na pracovišti, kdekoli se setkáváme s bratry a sestrami, nesetkali zároveň s jejich křehkostí, s jejich slabostí. Pokud nejsme skutečně pohotoví k trpělivosti, k tomuto přijetí křehkostí a chyb bližního, s odpovědí dobrem na zlo, pak nejsme dobrými bratry a sestrami v Kristu. Musíme samozřejmě spolupracovat s bližním v konání dobra, jak to dělal Ježíš.

Ježíš nás tak miloval, že za nás dal život na kříži. Co to znamená? Miloval nás navzdory tomu, že jsme byli jeho křížovateli, a místo toho, aby nás potrestal, dal za nás život na kříži, abychom mohli vyloučit, odstranit hříchy, abychom mohli mít božský život a stali se tak znovu Božími dětmi, bratry a sestrami mezi sebou a dědici nebe. Naše víra je překrásná: mít se rádi, milovat se navzájem takovým způsobem, který dává v pokoře opravdově zakoušet toto vylití lásky k bližnímu, sloužit bližnímu podle jeho potřeb – slovem, úsměvem, povzbuzením, svědectvím, modlitbou, sdílením utrpení. Žít takto je nádherné.

První, co je třeba dělat, abychom uskutečňovali příkaz lásky, je respektovat. Co je to respekt? To, co přísluší jak tobě, tak mně, vám a nám. Respektovat znamená dělat to, co každému přísluší. Musíš respektovat tohoto bratra, toho mladíka, tuto dívku a pomáhat jim právě ve všem tom, co se vztahuje k jejich identitě – identitě chlapce, dívky, křesťana, křesťanky. Musíš bližnímu pomáhat tímto způsobem, aniž bys mu cokoli vzal. Možná, že někdy bereš bližnímu pokoj ze srdce svým chováním, svým způsobem oblékání, mluvení, třeba i nedobrym, pohoršujícím chováním. Respektuj svého bližního! Prvním krokem k bratrské lásce a uskutečnění Ježíšova přikázání je vzájemný respekt. Ježíši, Panně Marii i otci Piovi je líto, když nerespektujeme kompetence, které každý z nás má – úctu k lidské přirozenosti, úctu k božskému životu, ke křesťanskému bytí, k celkové a celistvé identitě mladých. Respektovat se navzájem je překrásné.

Jestliže chceme stále spolupracovat na radosti, musíme se vždycky snažit druhým komunikovat dobro, aby se mohli cítit radostně pozdviženi, když vidí naši velkodušnost v konání dobra. Ježíš říká: *„Miluji vás, jako Otec miloval mě, a zůstávám v Otcově lásce zachováváním toho, co mi říká. Proč to dělám? Protože zachováním Otcova přikázání, mohu mít radost, kterou vám předávám.“* Pokud chcete být opravdu dobrými, musíte spolupracovat na radosti. Radosti, která nesmí maskovat nečisté úmysly, ale musí pocházet z vylití Kristovy lásky, ze zachovávání Božího slova, z vnitřního života s Kristem. Je krásné předávat radost. Již z obličeje se vidí, že ten chlapec, ta dívka je prostá, má čisté srdce, je opravdu respektující, dokáže být v radosti s druhými, v pravé lásce, aniž by cokoli narušila v srdci bratra, sestry, mladíka či dívky. Žít takto je nádherné.

Pokud je zde bližní, který je *slabý* a kterého máme milovat, přijměme s velkou pokorou jeho slabosti. Na jeho křehkosti odpovíme modlitbou, odpuštěním, milosrdenstvím a někdy i sebeovládáním. Je to lepší než odpovědět tvrdě a úderně, což nebývá moudré. Někdy bude výmluvnější pokorné, dobré, přívětivé slovo nebo mlčení než ostrý výrok, který zcela jistě nevstoupí do srdce, ale projde skrze smysly, aby je rozrušil a rozvrátil.

Předsevzetí:

Budu se snažit naplnit Boží příkaz: „Milujte se navzájem“. Toto ustanovení je Ježíšovo přikázání, který je Život. Kdo ho nezachovává, je ve víře mrtvý.

Myšlenka na závěr:

„Poslušnost Ježíšovu přikázání milovat se navzájem zažehne v duchu světlo víry a vede k poznání Ježíše.“ (Mons. P. Galeone 26. 7. 2013)

PRAVIDELNÝ ROGRAM SPOLEČENSTVÍ

17.30 adorace v kostele s možností svátosti smíření; 18.00 mše svatá v kostele; po mši sdílení v kryptě a malé občerstvení u „kulatého stolu“. Katecheze a další informace nalezneš:

<http://spolotcepia.signalv.cz/>